

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

на съдията Филип Димитров по к.д. № 8/2017 г.

Не споделям становището на мнозинството от конституционните съдии по горното решение и считам, че Конституционния съд следва да прекрати допуснатото вече за разглеждане по същество дело поради липса на предмет по следните съображения:

Конституционният съд се произнася по актове на Народното събрание на основание чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията на Република България с оглед възникване на резултата, предвиден в чл.151, ал.2, изр.2 от Конституцията, т.е. актът, обявен за противоконституционен да не се прилага от влизането на конституционното решение в сила.

При положение, че оставката на депутатата, по която е извършен актът на гласуване е вече оттеглена, правният резултат от решение на Конституционния съд би бил нулев.

Всякакви съображения за наличие на многократни отклонения от разпоредбите на Конституцията са иррелевантни в процедурата по чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията. Те биха били напълно основателни ако имаше искане за тълкуване по чл.149, ал.1, т.1 от Конституцията.

Несъстоятелно е и съображението, че предмет на делото е само актът на Народното събрание, напълно откъснат от неговият правен резултат. Такова разграничение може да доведе до абсурд, като например Конституционният съд да се произнася по действие, оспорвано на основание изменен междувременно закон. С точно такъв казус той е бил сезиран и е прекратил делото с Определение 2 от 17.06.2014 по к.д. № 6/2014 г..

Неясно е какво налага промяната в практиката на Конституционния съд, толкова повече, че произвеждайки действие единствено след влизането си в сила решението би било удар в нищото. Това едва ли подхожда на институция от най-висш ранг.

Съдия:

Филип Димитров